

KERSTINGIER

NEFE
LEJCS

AMI A VILÁGOT

ÖSSZETARTJA

fine
selection

KERSTIN GIER

NEFE ●

LEJCS

AMI A VILÁGOT

ÖSSZETARTJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Írta: Kerstin Gier
A mű eredeti címe: Vergissmeinnicht – Was die Welt zusammenhält

A művet eredetileg kiadta: S. Fischer Verlag GmbH

Originally published as " Vergissmeinnicht - Was die Welt zusammenhält "
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2024
All rights reserved.

Cover and interior illustrations by Eva Schöffmann

Fordította: Budai Zita
A szöveget gondozta: Koós Patrícia

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 675 343 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2025-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Tamaskó Dávid, Zsibrita László
Korrektorok: Heiser Krisztina, Mergl-Kovács Bernadett

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2025-ben,
a nyomda alapításának 143. esztendejében
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Balla László vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Mindenkinek, aki eddig követte Matildát és Quinnt.
Hadd tartsuk össze a világot.
Szelep titeket.*

Ami eddig történt

Kedveseim!

Mielőtt belevetnénk magunkat a kalandokba, először is következzék egy kis áttekintés azoknak, akik már nem emlékeznek a történet minden részletére. Tehát mindenkinek, muhahaha. De ne aggódjatok, erre vagyok itt én, Baximilian Grimm, első osztályú magyarázó démon.

Akiknek sietős: a könyv végén találtok egy névmutatót, ott utána tudtok nézni, hogy ki kicsoda, ezenkívül van egy szójegyzékféleség is, emlékeztetőül. És most ne gyertek nekem azzal, hogy „túl bonyolult, ez a ti Perem-dolgatok”, mert – *habó!* – olvastatok már közigazgatási jogszabályokat, a baseball szabályait vagy a párástító használati utasítását? EZEK azok, amik bonyolultak, emberkéék.

De vissza a történehez: természetesen azt még tudjátok, ki Quinn és Matilda, tehát a taknyos utód és a fürtöske, akik még mindig idegtépően friss szerelmesek, még ha hébe-hóba úgy veszekszenek is, mint egy öreg házaspár.

Quinn a kiválasztottak egyike, akiknek ezúttal ki kell nyitniuk a csillagkaput, ami mindig olyankor válik láthatóvá, amikor az úgynevezett sorsüstökös erre jár. Amit ő, tehát az üstökös, minden ötszázkilencvenedik évben (plusz még valamennyi) tesz meg, legutóbb a középkorban, amikor Jeanne d'Arc volt az egyik kiválasztott. Még emlékeztek, ugye, a híres-hírhedt nexre és tűzvetőre, aki most épp Johanna Bogen fedőnéven a Lessing Gimnáziumban pótolja elmulasztott fiatalságát. Az iskolából, amit épp tervez, olyan gigantikus lesz, hogy már nem fért bele a 2. kötetbe.

Mindenesetre a csillagkapujóslat úgy szól, hogy a sorsüstökös egy napon el fogja hozni a világvégét, és csak a kiválasztott lesz képes arra, hogy megakadályozza a világ pusztulását, és visszahozza a peremlányeknek (többek közt) az emlékezés hatalmát.

Mivel azonban a sorsüstökös néhány alkalommal már elsuhant, és a világvége mostanáig váratott magára, a jóslatba vetett hit a perembéli lények körében az évezredek során egyértelműen meggyengült. Mindezek alatt az évek alatt egyetlen kiválasztottnak sem sikerült megnyitni a csillagkaput. Ezúttal azonban, legalábbis a tündéreknek az a szilárd meggyőződése, hogy Quinn személyében előttük áll az *igazi* kiválasztott, mert – kapaszkodjatok meg! – Quinn tényleg rendelkezik az emlékezés hatalmával. Erre ő akkor jött rá, amikor a gyógytornásza, Severin Zelenko életét vesztette, és ezután mindenki csak azt hajtogatta, hogy „He? Milyen Severin? Soha nem hallottam róla.”

Arról azonban, hogy Quinn rendelkezik az emlékezés hatalmával, a tündérek kivül eddig senki nem tudott a peremlányek közül. Még Cassiant sem – professzor, télapószakáll, Nietzschevel egy könyvtárban lakik – avatták be ebbe a titokba. Pedig hát ő egyike a jóknak, legalábbis a Legfőbb Tanácsban Themis rektor asszonnyal együtt egy mérsékelt frakcióba tartozik, amely – úgy, mint a tündérek – minden lény jogaiért síkra száll, beleértve az embereket, a démonokat és a fekete álpokat. Amit a többi tanácstagról, mint a család telepatáról, Freyról, Jeanne d’Arc mogorva apucikájáról, Na’ílról és a még sokkal gonoszabb varázslónőről, Morenáról (semmi pánik, nem felejtették el, őt majd csak később ismeritek meg) nem mondhatunk el. Ők ugyanis még nagyobb hatalomra törekszenek az árkádiaiak és különösen saját maguk számára, és ehhez minden eszközt hajlandóak bevetni.

De ezt kapjátok ki: Matilda is emlékszik az elhunyt Severinre! És egy Hasret nevű himérára, akit állítólag az én segítségemmel győzött le. Amire sajnos én nem emlékszem, lásd fent. Fogalmam sincs, hogy mit jelent ez a történetünk szempontjából, de nem gondolom, hogy véletlen, ti esetleg? Fürtöském úgyis mindig meglepetésekkel szolgál.

Hát igen, vannak előnyei, ha valaki egy ravasz és hatalmas démonnal ápol barátságot. Vagyis velem. Így például megtanítottam Matildának az álomsétát, és ezzel megmutattam neki egy utat a Perembe. Igaz, közben

majdnem megölte egy szfinx, és Hector, egy extra gonosz nex kém kis híján elkapta, de hé, egy kis izgalom jót tesz a vérkeringésnek!

Biztos vagyok benne, hogy csak idő kérdése, míg Matilda újra meg fog kérni, hogy vigyem ki a felszínre, de ebben a pillanatban meglepő módon beéri annyival, hogy az álomfolyosókon mászkál az alvilágban összevissza, és megmutatja a barátainak, hogy működik az álomséta. Vagyis főleg Julie-nak, aki az unokatestvére és legjobb barátnője. Szerencsére a sok titkolózás után megbeszélték a dolgaikat, és most újra egy szív és egy lélek ők ketten. A Pandinus Imperator tagjai is – ugye emlékeztek az orvostanhallgatók titkos csoportjára, akik egy Perem-kapuvál kísérleteznek egy teremben, mélyen az egyetemi klinika alatt? Mindenesetre azonnal a szívükbe zárták Julie-t, és bevallom, én is kedvelem, habár titokban még mindig megcsípi magát, amikor meglát engem.

Persze még mindig vannak nyitott kérdések, titkok és rejtélyek, és a csillagkapu-rituálé meg ezáltal a lehetséges világvége egyre közelebb kerül, de a felfuvalko... ööö, Quinn és Matilda boldog szerelmesek, túléltek néhány kalandot, és közben jó barátokra tettek szert, és még kivételesen Jeanne d'Arc sem okoz bosszúságot – tehát most épp minden jó lehetne. Ha Frey tanácsos, aki eddig is már gyanúsán nagy érdeklődést mutatott Quinn iránt, egy fickót, név szerint Thant, aki nektek talán „Kommandós maszk” néven ismerős, nem bízta volna meg azzal, hogy rabolja el Quinn barátnőjét.

Tehát most, hogy már mindennel naprakészek vagytok, kezdhettek is az olvasást. Találkozunk a másik oldalon...

Üdvözlettel, Bax

U. i.: Még egy dolog. Ez a történet nem való a gyenge idegzetűeknek – sok kés, sok vér, halál és pusztulás, hisz tudjátok. Ezenkívül találkozni fogtok néhány rasszista és fogyatékosellenes rohadékkal. Ha emiatt most nem érzitek jól magatokat, akkor várjatok esetleg egy olyan időpontra, amikor jobban lesztek, vagy olvassátok együtt a könyvet egy számotokra kedves személlyel.

Prológus

THAN MAGÁBA FOJTOTT EGY SÓHAJT. Bosszankodott, hogy ilyen megszé parkolt le a bérelt autóval – ez a lány egyértelműen nehezebb volt, mint amilyennek kinézett. Vér helyett biztosan ólom csordogált az ereiben. Szőke, göndör feje a mellkasán nyugodott, lábai az alkarjáról lelógva himbálóztak.

Egyszerűbb lett volna, ha mint egy homokzsákot a vállára dobja, de akkor rögtön egy vörös zászlót is kitűzhetett volna a homlokára, azzal a felirattal, hogy „Figyelem, emberrablás!”

Habár... Az emberek ebben a városban nem tűntek különösebben figyelmesnek, mindenesetre eddig senki sem törődött velük. Mindössze egy lapos orrú kutyát sétáltató férfi ajándékozott Thannak egy együttérző mosolyt, miközben elhaladt mellette.

Ő megvetően felhorkant. Igaz, amit Frey mindig is hangoztatott: az embereknek egyszerűen már semmiféle egészséges ösztöneik nincsenek. Teljesen háborítatlanul végig lehetne cipelni egy holttestet is a városon.

Az ő homokzsákja mindenesetre még élt.

– Könnyű, mint egy tollpihe – dűnnyögte a lány. Nyilvánvalóan nem nyomta elég sokáig az arcára a kloroformkeverékkel átítatott kendőt.

– Még hogy tollpihe – morgott Than. – Kétszer olyan nehéz vagy, mint az az őz, amit a múltkor ejtettem el.

Megfeszítette a bicepszét, de a lány nem szólt ezután már egyetlen szót sem. Than megkönnyebbült sóhajjal kanyarodott be a mellékutcába, ahol leparkolta a bérautót. Amikor a hátsó ülésre csúsztatta a lányt, a szeme

csukva volt. Meg sem mozdult, miközben a bokáját és a csuklóját ragasztószalaggal rögzítette.

Csak percekkel később, már majdnem a gyorsforgalmi úton tért újra magához. Than a visszapillantó tükörből figyelte, ahogy nagy nehezen felgyenesedik, és először meglepetten szemügyre veszi megkötözött kezét, azután körülnéz. És váratlanul sírni kezdett. Meg beszélni.

– Már a próbafülkében tudtam, hogy ez a nyári ruha rossz jeleket fog sugározni – nyafogott. – De a hiúságom győzött, és mégis megvettem. Vagy inkább pontosan ezért. A hiúság nem véletlenül egyike a hét halálos bűnnek, a kevélység, a Superbia alá tartozik. Leopold és én egyszer tartottunk egy kiselőadást a halálos bűnökről és a sarkalatos erényekről. Csillagos ötöst kaptunk rá. – Hangosan felzokogott. – Másrészt a kevélység csak akkor tartozik a halálos bűnök közé, ha ezzel egy időben a tízparancsolat egyikét is megszegi az ember, amennyiben jól emlékszem erre, és isten meg fog bocsátani nekem, isten úgyis mindent megbocsát, ha az ember őszintén megbánja, ezt magának is tudnia kellene, soha nem késő, teljesen mindegy, hogy mit tett az ember...

Than a lány felé fordult.

– Csak azt bánom, hogy nem ragasztottam le a szádat. Fogd be a csőröd, különben félrehúzódom, és bepótolom. – Elégtétellel nyugtázta a lány ijedt és tágra nyílt szemét, mielőtt a tekintetét újra az úttestre szegezte.

Egy másodpercre csend lett. Aztán a lány egyszerűen tovább beszélt.

– De igaz! Isten szereti magát. Még ha épp egy bűnt követ is el. Mindegyesre azon tűnődöm, hogy az indítékai a Luxuriából, vagyis a bujaságból erednek-e, vagy az Avaritiából, a fősvényeségből. Vagy mindkettőből. És hogy egyáltalán magáznom kell-e önt, mert egy emberrablóhoz képest túl fiatalnak tűnik nekem. És túl jóképűnek és ápoltnak egy szexuális bűnelkövetőhöz képest. Habár ezen a téren természetesen nem ismerem ki magam. Váltásdíjas zsarolásról sem lehet szó, mert akkor inkább Lilly Goldhammert kellett volna elrabolnod a Goldhammer ínyencbolt tulajdonosának lányát, az ő szülei milliomosok. – Szípigott. – Valószínűleg tehát egy lánycsempészbandának dolgozol. Egy kiskorú, szőke szűzzel biztos jó pénzt lehet megcélozni, igazam van?

Ugyan még mindig sírt, de Thannak nem az volt a benyomása, hogy rémült lenne. Talán a bódítószert utóhatásai miatt mondta ki hangosan

minden gondolatát. Valahogy mégis kellemetlen érzés lett úrrá a férfin. Az az érzés, hogy itt valami nagyon nincs rendjén.

A lány félredöntötte a fejét.

– Az akcentusod alapján külföldi vagy. Felteszem, hogy egyáltalán el tudd végezni ezt a szívtelen munkát, megszoktad, hogy az áldozataidat pusztá árucikknek tekinted – csacsogta, miközben a visszapillantó tükörben Than tekintetét kereste. – De biztos vagyok benne, hogy e mögött a gyönyörű, kemény külső mögött egy sérülékeny fiú rejlik, aki valószínűleg pusztán szükségből került ebbe a helyzetbe. És ehhez a sérülékeny fiúhoz könyörgök most. Nézz rám. Ember vagyok, nem árucikk! Egy érző lény! Luise Martin a nevem, és jövőre fogok érettségizni.

Than megdermedt.

– Azután egy év önkénteskedést terveztem – folytatta a lány. – Mert mindig is nagy szükségét éreztem annak, hogy más embereken segítsék. A felebaráti szeretet úgymond a véremben van. Vannak szüleim, akiknek hiányozni fogok, egy ikerbátyám, aki nem boldogul nélkülem, és egy kishúgom, akinek égető szüksége van rám példaképként. Szeretek táncolni, és újabban kertészkedem is. Szeretem a természetet. És elég jól énekelek. Ami miatt egyszer régen az angyalszólót is nekem kellett volna énekelnem a betlehemesben, és nem az unokatesómnak, Matildának, akire néha féltékeny vagyok. – Ismételt szipogás. – Ez azonban, kérlek, köztünk marad, ugye? Mint Peters atyánál a gyóntatószékben. Csak azért mondom el neked, hogy felfogd, ember vagyok, akinek vannak gyengeségei, pontosan úgy, mint neked. És látom, eljutottak hozzád a szavaim, látom az arcodon.

Csakugyan. Ekkora marhaságot! Hogy lehet valaki ennyire ostoba? Nem a jó lányt kapta el! Than mérgesen a kormányra csapott az öklével. Amikor néhány hete összefutott vele az iskolában, akkor kizárólag Quinnre és az átkozott Jeanne D'Arcra koncentrált, az emberlány nem érdekelté különösebben. Épp elég hosszan nézte őt ahhoz, hogy megismerje a partin. Hogy van egy hasonmás unokatestvére, arról sejtelmes lehetett. Most már örült, hogy nem ragasztotta be a száját. Mert ha a rossz lánnyal jelent volna meg Freynél, akkor egy csapásra megint eljártssa az összes begyűjtött pluszpontját. De most még nincs túl késő. Az észak fiaként nem ismeri be a vereségét ilyen gyorsan. Megfeszítette a

vállát, kitette az indexet, és átment a bal oldali sávba. Nem maradt más választása, mint hogy visszamenjen a partira, és jóvátegye a hibáját.

A lepcsés szájú unokatestvér eközben egy másodpercre sem hagyta abba a szövegelést.

– Ne félj! Ugyan láttam az arcodat, ezt a felejthetetlenül szép, szögletes arcot, de megígérem, hogy senkinek nem fogok beszélni rólad, ha szabadon engedsz – bizonygatta buzgón. – És bárkit megkérdezhetsz: Luise Martin betartja az ígérését... Ó! Visszafordulsz? Hiszen ez... gyorsabban ment, mint gondoltam. – Rámosolygott a férfirra a visszapillantó tükrökben. – Örülök, hogy a szavaim meg tudtak érinteni. Hallottam egyszer egy true crime dokuban, nem gondoltam, hogy működni fog, de tudtam, hogy jó szíved van, mert... ááá, egyszerűen csak tudtam.

Olyan volt, mint egy idegesítő szám a rádióban, amit nem lehet kapcsolni.

– Nem fogod megbánni! Tudok segíteni neked! A családomnak és nekem nagy gyakorlatunk van abban, hogy jól tegyünk. És minden ember megérdemel egy második esélyt. Te is. Éppen te. Tudod, lehetnék az az angyal, akit isten küldött neked, hogy...

– Pofa be!

Than pontosan azzal a hangsúllyal mondta, amit az engedetlen vérfarkaskölykökkel szemben szokott használni, és annyira félelmetes lehetett, hogy a lepcsés szájú tényleg elhallgatott. De ez feltehetőleg nem fog sokáig tartani. Átmenetileg be kell majd tömnie a száját, és betuszkolnia a csomagtartóba. Amikor aztán majd leszállítja az igazi lányt Freynél, akkor még mindig elgondolkozhat rajta, hogy mit is kezdjen a hasonmással. Quinn barátnőjének – ezt az utasítást kapta – a haja szála sem görbülhet, de senki nem mondott semmit az unokatestvéréről. Aki most a szemtanújává vált a kudarcának. Mindössze ez elég ok arra, hogy egy kövel a nyakában elsülylyessze a város halastavában. Nem is beszélve az idegőrlő fecsegéséről.

Megcsörrent a telefonja. A kijelzőn a fegyvertársa, Kjell-Sigge fotója jelent meg, ahogy szénnel befeketített hajjal és koromfoltokkal az arcán elképedve néz a kamerába. Than cserélte ki erre az eredeti profilképét, ami az aguánt szélben lobogó hajjal, fürdés közben, egy lékben ábrázolta.

– Mi van? – kérdezte Than norvégul, eléggé ingerülten. Már csak az hiányzott, hogy valaki észrevegye, mennyire elszúrta a dolgokat. – Most...

– Tudom – vágott a szavába Kjell-Sigge. – De meg kell szakítanod a küldetést, és ide kell jönnöd. Azonnal! Fekete álpok két kapura is támadást mértek Árnyékvárosban.

– Mi? – Than odáig el sem jutott, hogy örüljön, amiért megszakíthatja sikertelen küldetését. A homlokát ráncolta. – Rögtön két kapura?

A fekete álpok folyamatosan próbálkoztak, hogy átcsempésszék magukat a kapukon, és így a Peremből kijussanak a Földre, néha erőszakkal is. Amiért aztán legtöbbször az életükkel fizettek. De valami Kjell-Sigge hangjában azt sugallta Thannak, hogy ezúttal másképp történt.

– Sokan voltak. Nyilvánvalóan már hosszú ideje tervezték az akciót, és bennfentes információkkal is rendelkezettek. A Párizsba vezető kaput szabályosan lerohanták, de szó van egy támadási kísérletről a csillagvizsgálóban is, ami ugyanakkor történt. De mindez csak egy nagy elterelő hadművelet volt, hogy áttörjenek egy titkos kapun Skjaldenbe.

– *Skjaldenbe?* – ismételte meg Than hitetlenkedve.

A kis település nincs messze Nordavindtól, Frey erődtményétől, az egyetlen otthontól, amit Than ismert. Hogy van egy kapu Skjaldenben – mindegy, hogy hivatalos vagy titkos –, arról eddig semmiféle tudomása nem volt. De felidézte Frey hangját az emlékezetében: „A sorsüstökös fényében, amikor a világok váltása a küszöbön áll, ősi ösztönök élednek fel, és alacsonyabb rendű lények egy utolsó lázadással a valódi hatalom ellen indulnak majd. A fekete álpok soha nem fogják másképp hinni, mint hogy észak hegyei egyedül az övék – és a mi feladatunk az, hogy megvédjük tőlük az országot, és az őket megillető helyre utasítsuk őket.”

Máris eljött volna az idő?

– Nem tudjuk, hányan jutottak át – folytatta Kjell-Sigge. – Kifosztották a szupermarketet, és eltűntek a hegyek közt. Frey kiküldte a vérfarkasfalkát, hogy keressenek nyomokat, de eddig nem kért erősítést a nexektől.

– Arra nincs is szükségünk. – Thant elöntötte a büszkeség. Miközben mind a harminchárom nexszázad azzal foglalkozott, hogy mindenütt máshol az ellenőrzésük alá vonják a káoszt, és védelmezzék a Legfőbb Tanács tagjait meg a családjaikat, az észak fiai nem csak a fekete álpoknak fogják megmutatni, hogy jobb, ha nem szórakoznak velük. Híven a motójukhoz: „Ne legyenek túlélők.”

– Frey azt mondja, hogy a gyáva fekete álpokból nem nézi ki, hogy közvetlenül Nordavindre támadnak, de talán ezek az ördögfajzatok tudnak olyan utakat az erődítménybe, amivel nem számoltunk... – Kjell-Sigge hangja mintha kicsit remegett volna, mire Than megvetően felhorkant. Kjell-Sigge legbelül aguán volt, és az is maradt, és azok mindannyian puhányok.

– Húsz percen belül ott tudok lenni. Tizenöt, hogyha... – Than vetett egy pillantást a visszapillantó tükörbe, ahonnan a lepcsés szájú unokatesó tátott szájjal hallgatózott. – Hogyha sietek. – Félretette a mobiltelefont.

– Ez lettül volt? – kérdezte a lány. – Az idegennyelv-tudás mindenesetre jól jön az álláskeresőskor. Mert először is természetesen egy tisztességes tevékenységet kell keresnünk számodra, hogy ne térj le a jó útról.

– Hold kjeft!¹

Thannak át kellett gondolnia a dolgokat. A legközelebbi használható portál egy bevásárlóközpontban van, innen egy karnyújtásnyira. Az autót álnéven bérelte, ezért egyszerűen otthagyhata a bevásárlócentrum előtti parkolóban. Előtte azonban meg kell szabadulnia a lepcsés szájától. A legjobb, ha most rögtön. Lefékezett egy zöld terület szélén a leállósávon, és elővette a fegyverövét a kesztyűtartóból, aztán kiszállt, és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Istennek szent anyja! – sikkantott a lepcsés szájú, amikor minden további nélkül kirángatta a kocsiból, lerakta a fűben néhány eldobott műanyag palack mellé, és elővette a vadászését.

Két határozott vágással elmetszette a lány béklyóit.

– Elmehetsz!

De a lány nem mozdult.

– Szabad vagy, kopj le! – próbálkozott Than még egyszer.

– Ó! – A lány körbenézett. – Szabadon tudnál esetleg máshol engedni? Sötét van, és fogalmam sincs, hol vagyunk, ez idő tájt ráadásul nem tanácsos fiatal lányként egyedül mászkálni, tudod?

Komolyan? Mi a felszarvazott mocsári troll nem stimmel ezzel a lánnyal?

– Ma már garantáltan nem fogsz találkozni senkivel, aki veszélyesebb, mint én.

---

¹ Fogd be a szád! (norvég)

Vagy egyáltalán bármikor életében. Ő Than Halvorsen, a franc essen bele, a nyája legfiatalabb vérrúnahordozója. Hát nem érezte ez a lány, milyen közel került ahhoz, hogy átvágott torokkal végezze? Tényleg ennyire ártalmatlannak néz ki? Than mérgesen megkerülte az autót, és visszaült a kormány mögé.

– De... még azt sem tudom, hogy hívnak, pedig segíteni akartam neked – mondta a lepcsés szájú esdekelve. – Ha megadod a mobilszámodat, akkor természetesen bizalmasan fogom kezelni... visszakaphatom esetleg a telefonomat, kérlek?

A lány reménytelen eset. Than még csak azzal sem fáradt, hogy válaszoljon neki, egyszerűen becsapta az autó ajtaját, és gázt adott. Az elszuttogott „Mikor látjuk egymást újra?” mondatot már alig hallotta.

Quinn: Hali. Látjuk ma egymást?

14:14 ✓✓

Matilda: Ma van a BAGOLY-délutánom, és utána muszáj bioszt tanulnom.

14:15 ✓✓

Quinn: Tanulhatnék veled.

14:16 ✓✓

Matilda: Úgy, mint a múltkor földrajzot?

14:16 ✓✓

Quinn: Sehol nincs előírva, hogy tanulás közben az emberen minden ruhadarabjának rajta kell lennie.

14:17 ✓✓

Matilda: Dehogynem! A szüleim kiadatlan kézikönyvében a szűzies katolikus lányok felneveléséről. De később találkozhatunk. Az álomban.

14:18 ✓✓

Quinn: Matilda! Szentül megígérted nekem, hogy nem lógsz többé éjszakánként démonokkal.

14:18 ✓✓

Matilda: Egyáltalán nem is lógok, teljesen démonmentesen álmodom. Kérdezd meg Baxot! Vele mostanában már csak a való életben találkozom.

14:19 ✓✓

Quinn: Attól még veszélyes.

14:19 ✓✓

Matilda: Nem az. De addig nem szólhatsz bele, amíg nem tetted be a lábad az álmofolyosóra.

14:20 ✓✓

Quinn: Megpróbáltam. Mit tehetnék, ha az én álmaimban nincsenek álmajtók, amiken átmehetnék? Ez az egész koncepció valahogy túl bonyolult nekem.

14:21 ✓✓

Matilda: Nem lehet olyan bonyolult, ha még Faris is megértette. Azonkívül ez a tökéletes helyszín, hogy nyugodt körülmények között gyakorold az imaginálást. Nekem már sikerült két percen keresztül egyvégtében láthatatlannak maradnom. És Faris tökéletes hegyi oroszlánná tud változni.

14:23 ✓✓

Quinn: 😬 Ő még az álmaiban is idegesítő.

14:23 ✓✓

Matilda: Kétségkívül trükkös egy kicsit, hogy egyáltalán megértsd, hogy álmodsz, de ha egyszer már megtaláltad az álmajtódat, akkor könnyebb lesz. Egész egyszerűen megmutathatnám neked, ha végre megengednéd, hogy

meglátogassalak álmodban. Amint rájössz, hogy álmodsz, akkor együtt... egyszerűen bármit megtehetnénk. Még a folyosóra sem kellene kimennünk, ha félsz a szfinxektől.

14:25 ✓✓

Quinn: Nagyon szeretnék veled... egyszerűen bármit megtenni. De először is: honnan tudhatnád biztosan, hogy az az ajtó, amiről azt gondolod, hogy az enyém, tényleg hozzám tartozik? Nehogy a végén valaki egészen másnál köss ki! És másodszor: tudod te valójában, milyen kínosak néha az álmaim?

14:27 ✓✓

Matilda: Először is: egészen biztos vagyok benne, hogy az a te ajtód. Ha meglátod, rájössz, hogy miért. Másodszor: ez mindenkivel így van. Harmadszor: biztos vagy egyáltalán abban, hogy a kínos álmaidban mindig teljesen egyedül vagy? 😊

14:28 ✓✓

Quinn: 🧐

14:28 ✓✓

Quinn

– **Á**LLJ! – JEANNE KÉZJELÉRE MEGÁLLTUNK. – Lehetséges civil járőr két óránál. Ne keltsetek feltűnést!

Úgy tettünk, mintha az „Egyenlő jogokat mindenkinek” graffitit néznénk egy ház homlokzatán. Különösen észrevétlenek azonban már csak azért sem voltunk, mert Faris – mint mindig – meztelen felsőtesttel lépett be a Perembe, hogy az egész világ megcsodálhassa kidolgozott mell- és hasizmait.

– Át tudod változtatni magad hegyi oroszlánná, de nem vagy képes arra, hogy imaginálj magadnak egy pólót? – kérdeztem ingerülten.

– Milyen színűt szeretnél? – kérdezett vissza Faris, miközben a másodperc törtrésze alatt többször is felsőt váltott, egyszerűen csak azért, hogy felvágjon. Mióta felépült a himérás esetből, azóta ismét a régi nagymenő volt.

A szemem forgattam. Ha majd később nem figyel, megint imaginálok neki egy pár pihe-puha nyuszifülecskét, azt ugyanis jól tudok. Legutóbb Faris fél órán át úgy mászkált, mire észrevette. Csak az a kár, hogy ez a „valódi” világban nem működik.

– Téves riasztás – mondta Jeanne, aki, mint mindig, kéretlenül kinevezte magát vezetőnek. – Gyerünk, tovább! És te, szomorú diákszellem, hagyd abba, hogy utánunk lopakodj! Veled a nyomunkban csak szükségtelen figyelmet gerjesztünk.

A fekete-fehér műtősköpenyt viselő szellem, aki a kaputól idáig követt minket, leengedte a vállát.

– Azt gondoltam, valahogy hasznossá tehetem magam.

– Őrködhetnél a kapu előtt, Daniel – javasoltam, mert nehezen lehetett kibírni a hangjából érezhető csalódottságot. Daniel már 1974-ben meghalt, de ezt valahogy még mindig nem tudta elfogadni.

– Igen, ezzel tényleg nagy segítségünkre lehetnél, kolléga – értett egyet Faris. – Nélküled az előbb simán belecsozogtunk volna ebbe az új káosz-ködpcocsolyába. – Jeanne-hoz fordulva halkán hozzátette: – Látod, és máris kevésbé szomorú. Hiszen csak a Pandinus Imperator hasznos tagjának szeretné érezni magát. Kedvesebbnek kellene lenned hozzá!

– Aranyos, ahogy kímélni akarjátok a szellemek érzéseit – mondta Jeanne. – De spoilerveszély: mindannyian szomorúak. Merthogy ugye halottak. És ezzel a hasznosnak abszolút az ellenkezői.

Szerencsére Szellem-Daniel ezt már nem hallhatta, időközben vissza-
indult a kapuhoz.

Az utcán kevesebb volt a mozgás, mint néhány héttel ezelőtt. A fekete álpok felkelése óta Árnyékváros lakóinak többsége a házaikban maradt. Azok, akiknek a hétköznapi dolgaikat kint kellett intézniük, óvatosabbnak látszottak, és gyakrabban körülnéztek. Különösen, amikor megálltak, hogy beszéljenek egymással. A két személynél nagyobb csoportok újabban már csoportosulásnak minősültek, és a csoportosulás a felkelés óta tilos volt.

Vetettem egy pillantást a felettünk ragyogó kék égre. Állítólag a nexek szirineket is beállítottak, hogy körözzenek Árnyékváros felett, de Jeanne szerint ez csak szóbeszéd, és a megfélemlítést szolgálja. Reméltem, hogy helyesen becsülte fel. A szirinek ugyanis hátborzongató lények, vérszomjas óriás baglyok, amikkel semmi esetre sem szeretnék még egyszer összefutni.

– Haladjunk tovább! – parancsolta Jeanne. Csak nagy nehezen tudtam visszafogni magam, hogy ne bokszoljak az oldalába.

„Egy csomó mindent tanulhatsz Jeanne d’Arctól: ő a legjobb harcos, akit ismerek” – hallottam magamban Jácint megnyugtató hangját. A tündérek, akik most már tudtak a Pandinus Imperatorról, az Árnyékvárosba vezető kapunkról és Jeanne csempészüzleteiről, kifejezetten örültek neki, hogy együttműködöm a bűnöző exnaxszel.

„Ő az egyetlen, aki első kézből tud neked mesélni a csillagkapuvizsgákról.” – Jácint barátja, Emilian legutóbb ismét felhívta a figyelmemet arra, hogy Jeanne d’Arc egykor szintén a kiválasztottak egyike volt – és

az egyetlen, aki még életben van. „Kis szerencsével több mindent eláru-
l neked, mint az a néhány mondat, amit 1430-ban feljegyeztek erről. Már
csak ezért is kifizetődhet a barátságod veled.”

Barátság – ez a szó itt egyértelműen túl messzire ment. Csak mert
Jeanne és én már nem esünk egymás torkának, és kötöttünk egy kimon-
datlan békepaktum-féleséget, ez még messze nem jelenti azt, hogy most
már megbízom benne. Ő volt és maradt az álnok tűzvető, ahogyan meg-
ismertem őt, és gyűlöltem, gyűlöltem, *gyűlöltem*, ha parancsokat oszto-
gatott nekem. Fogalmam sincs, miért hagytam magam újra meg újra
rábeszélni, hogy tegyek neki „egy kis szívességet”.

„Csak soha ne hagyd, de tényleg soha, hogy Jeanne bevonjon a mes-
terkedéseibe!” – kötötte Jácint a lelkemre egynél többször, feleslegesen.
„Mindegy, mire is akar rászedni, és milyen okosan adja elő neked: a végén
mindig minden csak az ő saját előnyéről szól, és ha kétségek merülnek fel,
akkor te vagy az, aki ráfaragott.”

Örültem, hogy most nem láthatott minket.

– Utca célobjektummal tizenegy óránál. Élesen balra húsz méterre. –
Jeanne úgy hangzott, mint egy navigációs rendszer és egy őrmester fura
keveréke.

– Ugye tudod, hogy mi nem vagyunk a katonáid? – kérdeztem. – Be-
szélhetsz velünk teljesen normálisan.

– Ezenkívül ismerjük is az utat Madame Mirabelle-hez, bébi – mon-
ta Faris.

Jeanne felsóhajtott. Ha a dolog nem lenne ennyire égetően sürgős,
akkor garantáltan jobban kiképzett bajtársakat szervezett volna be ma-
gának, valamilyen zsoldosokat a Peremből, akik tartoztak neki egy szí-
vességgel, de mi voltunk a legjobbak, akiket hirtelenjében találni tudott.
A számos kétes hírű kapcsolata közül az egyiktől megtudta, hogy The-
mis rektor asszony és Frey megbízta a jó öreg Hectort azzal, hogy vigye
el Madame Mirabelle-t a csillagvizsgálóba. Madame Mirabelle neve nyil-
vánvalóan a bebörtönzött fekete álpok kihallgatása során merült fel, hogy
milyen kontextusban, azt Jeanne kapcsolata nem tudta. De Jeanne va-
dászösztönét ennek ellenére felébresztette.

– Ha Themis és Frey ennyire érdeklődik iránta, akkor biztosan mon-
dott valami érdekeset. Mindenesetre ennek a kis jövődömondónak a

piaci értéke most a százsorosára nőtt – magyarázta nekünk. – Ami miatt feltétlenül meg kell mentenünk szegényt, mielőtt Hector becipelhetné őt egy kihallgatókamrába.

Hector nevének az említésére elfintorodtam. Kettőnknek nem épp a legjobb a kapcsolatunk. Hogy is lehetne, hiszen a fickó megölte a vér szerinti apámat, Yuri Watanabét, és engem egy autó elé üldözött a pokolbéli szörnyetegeivel. Utálja az utódokat. És az embereket. És a fekete álpokat. És feltehetőleg mindent, ami lélegzik.

Az világos volt, hogy Jeanne Madame Mirabelle-t nem pusztá felebaráti szeretetből akarta támogatni, de ha tudunk segíteni neki, hogy egy újabb fekete álp nőt megvédjünk Hector kihallgatókamrájától, akkor benne vagyok. Éppúgy, mint Faris. Még ha természetesen ez több is volt, mint „apró szívesség”. Mert ha elkapnak minket... Nos, nem szabad, hogy elkapjanak minket.

Első pillantásra a keskeny mellékutca, ahová be akartunk kanyarodni, nyugodtnak és békésnek látszott. A napfényben ragyogtak a lepergő homlokzatok tarka színei, és visszatükröződtek az érzelmi zálogház kirkatának üvegeiben és tégléyeiben, egy nő sétáltatott valamit, ami úgy nézett ki, mint egy leopárd, aminek szarvai vannak, és a „Madame Mirabelle, orákulum, 95,5%-os igazsággarancia” tábla mellett ugyanaz a férfi támaszkodott, mint mindig. Egy fogpiszkálót rágott, és hunyorgott a napba.

A fehér szemű madár volt az, ami miatt megtorpantam. Az érzelmi zálogház kirkata feletti napellenzón gubbasztott, és félredöntött fejfel nézett le az utcára. A tarkómon azonnal felállt a szőr.

– Vércsóka! – suttogtam, és Jeanne-t meg Farist a ház bejáratának árnyékába húztam.

– Látom. – Jeanne kikémlt a sarkon. – Biztos, hogy nem jelent semmit, egy csomó gazdátlan állat repked itt összevissza. De jobb lesz, ha sietünk, mielőtt a jósnő megneszeli, hogy a nex úton van hozzá. Quinn, te örködsz a ház előtt, Faris, te tudod, hogy néz ki a nő, ezért te mész a hátsó bejáratához. Ha lelépne, mielőtt sikerülne meggyőznöm arról, hogy az a legjobb opciója, ha velünk jön, akkor elcsíped, és rátérünk a B tervre.

– Minden világos – mondta Faris. – Bár még mindig nem tudom elképzelni, hogy Madame Mirabelle-nek bármi köze legyen a felkeléshez.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ahhoz túl vonzó. És jósnőnek meglehetősen vacak. Egyetlenegy lottószáma sem stimmel, és azt jövendölte, hogy a szerelemben nemsokára kellemtelen meglepetés fog ér...

– Fejezd be a fecsegést! – vágott a szavába Jeanne. – Gyerünk, indulás! Csak behatolunk, és kicsusszanunk, ennyi, emberek.

Faris senki más esetében nem tudott volna ellenállni, hogy egy ilyen provokatív felszólításra ne tegyen egy csípős megjegyzést, de most engedelmesen becsukta a száját, és elindult. Jeanne volt az egyetlen személy, akitől hajlandó volt elfogadni, hogy megmondja neki, mit tegyen.

Megvártuk, amíg Faris eltűnik a házak között a hátsó udvar felé, aztán az utcán át követtük, miközben a napellenzön ülő madárról le sem vettem a szememet. A vércsókák ugyanúgy szolgáltak felderítőként a neknek, mint az észak fiainak – tehát Frey embereinek –, és jobb, ha az ember egyiküknek se keresztezi az útját. Főleg nem, ha épp azt tervezi, hogy valami tiltott dolgot tesz.

De talán Jeanne-nak igaza volt, és a madár nem tartozott senkihez. Legalábbis úgy tűnt, a legkevésbé sem érdekeljük, épp csak körülnézett a környéken, és halk káromással elreppent onnan.

A jósda táblája mellett álló férfi alig pillantott fel, amikor megálltunk előtte.

– Na? Érdekel a jövő? – motyogta kevésbé lelkesen, fogpiszkálóval a szájában. Nyilvánvalóan nem úgy néztünk ki szerinte, mint a fizető kuncsaftok. – Az egyedülálló Madame Mirabelle már ma elárulja nektek, ami holnap fog történni.

– Tehát itt van? Nagyon jó! – Jeanne már nyitotta volna az ajtót, de ekkor a fogpiszkálós pasas egy csapásra feléledt, és az útjába állt.

– Ne olyan sietősen, ifjú hölgy! Először a fizetésről kell beszélünk. – Mosolya leleplezte hegyes szemfogait, miközben ametiszt színű szemével tetőtől talpig végigmérte Jeanne-t, a jókislányos fonott frizurájától a begombolt, rövid ujjú kötött kabáton és a kockás miniszoknyán át a sportcipőjéig. – Hadd találjam ki: szerelmi bánat? Azt akarod tudni, hogy az imádottad beléd szeret-e, és ha igen, mikor. Véletlenül pont ez Madame Mirabelle specialitása, azonban nem épp olcsó.

– Egy kicsit sietős a dolgunk – mondta Jeanne. A hangja pontosan olyan fiatalosnak és ártalmatlannak tűnt, mint amilyen a külseje volt, de